

nádraží (když jsem tam sama). Nebo na záchodě (ale jenom doma). Rozhodně to ale neplatí o školní chodbě, která se hemží lidmi, co se nonstop smějí a mají oči a hlavy, pomocí kterých mě soudí.

Zrzka vedle mě zkontroluje čas a rozhodí rukama. „Za chvíli je konec přestávky a ten tvůj chlapák pořád nevyšel. To se mu nechce třeba na záchod?“

„Asi ne,“ zamrmlám a nevím, jestli jsem zklamaná, že mě Daniel neviděl, anebo cítím úlevu.

„No, tak tohle byla teda pěkná ztráta času,“ uzavře Kačka naši výpravu a obě se šouráme chodbou zpátky do naší třídy. „Po hodině uděláme druhý pokus.“ Čeká nás angličtina a já v duchu ze zvyku pronesu malou modlitbičku, abych nebyla vyvolaná k mluvení. Většinou to funguje.

Během hodiny nemůžu spustit oči ze svých rukou. Leží přede mnou na lavici, úplně bez rukávů, vyplňují cvičení z gramatiky a já se nemůžu zbavit pocitu, že jsem tím porušila nějaký zákon vesmíru. Jako by v momentu, kdy jsem ráno vystřelila z domu v tričku a kraťasech, měla vybuchnout zeměkoule, nebo mě mělo aspoň sebrat tornádo, ale z nějakého důvodu se to ještě pořád nestalo. Podezíravě se podívám na hodiny a potom z okna.

Zničehonic si všimnu, že se na mě z první lavice někdo dívá. Instinktivně sebou cuknu a málem v duchu spustím poplach, ale našťastí mi dojde, že je to jenom Adam. Zase se uvolním a hodím na něj nezaújatý pohled ve stylu *Co je*. Adam mě znechuceně sjede od hlavy až k patě a potom s veškerou dramaticností předstírá, že chytá do rukou vlastní zvratky. Když jsem před vyučováním přiběhla do šatny, moje přezůvky se válely na zemi, a to dost daleko od naší skříňky – a tak protočím oči a bez nejmenšího zaváhání mu ukážu svůj chlapský prostředníček.

Možná mi nezdravě záleží na tom, co si o mně myslí do slova kdokoli, ale Adam je výjimka. Proč?

Protože já jsem sice hodně špatných věcí, ale aspoň nejsem *propadající flákač v oblečení s flekama od bůhví čeho a se špínou za nehtama*. Fuj.

Když zazvoní na přestávku, zvednu se a oznámím Kačce, že jdu na záchod. Zavřu se v kabině, zkontroluju prkýnko a až potom se na něj posadím. Zatímco čurám, koukám se na sprosté symboly na starých dveřích. Nejsem zamknutá, protože se zámek zasekává, a tak se jenom modlím, aby nikdo nepřišel a neotřevřel.

Vyjdu z kabinky, umyju si ruce a potom se zahledím do zrcadla na hnědovlásku v černé kšiltovce.

„Sekne ti to,“ řeknu zrcadlu a snažím se znít přesvědčivě, ale stejně tomu nevěřím. *Doufám, že mě nikdo neslyšel*. Radši se zhluboka nadechnu a co nejrychleji jdu ze záchodů – a okamžitě do někoho narazím.

„Pardon – ehm, Klaud?“

Rozpačitě na něj mrkám vykulenýma očima. „Danieli?“

Stojí přede mnou a mně se málem podlomí kolena. Úplně celá se zaseknu. Vidím jeho hnědé vlasy sčesané na to správné místo, jeho dokonale vyžehlené modré tričko. Vidím jeho souměrný obličej, a když se setkám očima s těma jeho, málem se na místě rozsypu.

„Tak... jak se máš?“ zeptá se a nasadí trochu přiškrcený úsměv. Pokouším se zklidnit svůj srdeční tep alespoň tak, abych dokázala vstřebat, co mi řekl. Vypadá tak dobře a známě a moje tělo ho chce obejmout, ale nemůže si to dovolit.

„Ehm... fajn,“ podaří se mi zabrbolat navzdory tomu, že jsem totálně paralyzovaná.

„Jo? To je... fajn, to je fajn.“ Daniel začne přešlapovat na místě a já chápu, že se taky cítí nesvůj.